

1. Liefde: een geschenk én een opdracht!

Een mens komt niet uit de lucht vallen, met een parachute, nee, een mens wordt geboren, en het eerste wat je voelt, als pasgeboren baby, dat is de liefdevolle omarming van je moeder. Het eerste wat je hoort, dat is een stem die bibbert van de vreugdetranen, omdat jij er bent. Zo ontvang je liefde, en ben je in staat die liefde door te geven. Liefde wordt je aangereikt, liefde leer je. En hoe zou je dan als mensheid de liefde kennen, als die je niet van Hogerhand was aangereikt? Zo zegt Johannes dat in vers 7: 'De liefde komt uit God voort. Ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God.' Dat is wat Johannes ons meegeeft vanmiddag. Liefde hebben wij niet uit onszelf. Liefde moet je leren. Maar het vreemde is: die liefde, die ons wordt aangereikt, die wij niet uit onszelf hebben, die liefde is tegelijk een opdracht! Zo begint vers 7: 'Geliefde broeders en zusters, laten wij elkaar liefhebben...'

Liefde is niet een gevoel, dat je hebt of niet, het kan je overkomen, het kan ook weer zomaar wegebben, sorry, ik ben nu 40 jaar met je getrouwd, maar helaas, de liefde is me ontglipt, dat is pech. Zo is het niet, zegt Johannes, nee, tot liefde kun je elkaar oproepen, voor liefde kun je dus kiezen, liefde is geen lot dat je treft of niet treft, het is een keuze.

Hoe zit dat nou? Is liefde nou een geschenk, of is het een opdracht? Als we daarover nadenken, dan kunnen we alleen maar in stille verwondering naar boven kijken, naar de grote Schepper aller dingen, en we zien Zijn vriendelijk gezicht, vol vrolijkheid en licht, en Hij zegt: 'Mijn lieve kinderen op de aarde, Ik heb jullie Mijn liefde al gegeven! Doordat Ik Mijn eniggeboren Zoon gezonden heb in de wereld. Ik heb dat gedaan zonder aanleiding van jullie kant, maar gewoon, omdat Ik van mensen houd, omdat Ik in mensen een welbehagen heb.' 'Het wezenlijke van de liefde,' schrijft Johannes in vers 10, 'is niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad.'

God is de oorsprong, de bron van liefde. Dat is het *geschenk*. En uit die bron mogen wij putten, om zo liefde te geven, dat is de *opdracht*. God heeft ons lief zonder enige reserve, onvoorwaardelijk. In relaties tussen mensen is dat een onmisbare sleutel: dat je onvoorwaardelijk van elkaar houdt. Niet met allerlei mitsen en maren. Dat voel je meteen bij de ander: 'Hij vindt me alleen maar leuk, als ik...' Nee, echte liefde betekent ook echte trouw: door dik en dun, ook in moeilijke tijden, als de ander zwaar op je leunt, of als de ander je juist lijkt los te laten. God leert ons de liefde. Hij houdt van ons, zonder voorwaarden vooraf, en dat vraagt Hij ook van ons: 'Wat er ook gebeurt, wat je ook doet en hoe moeilijk ik dat ook vind, voorop staat dat ik van je houd.'

2. Gods liefde: niet roze maar bloedrood

Het beeld van de liefde dat hieruit naar voren komt, is misschien wat minder romantisch en zonnig dan wij op het eerste gezicht zou denken. Liefde betekent ook: de tanden op elkaar, doorbijten soms, lijden.

'Hierin is Gods liefde aan ons geopenbaard (vers 9): God heeft Zijn enige Zoon in de wereld gezonden, opdat wij door Hem zouden leven.' Vandaag hebben we het Heilig Avondmaal gevierd. Met elkaar hebben we de tekenen geproefd van het verbroken lichaam van Christus, en van Zijn vergoten bloed.

In Jezus is God mens geworden om geeseld te worden, gemarteld, gekruisigd, voor onze zonden! Dat is wat anders dan de suikerzoete liefde van de eerste de beste soap. De kleur van Gods liefde, dat is niet zuurstokroze, maar bloedrood. Jezus is voor ons door de pijn van de hel gegaan, uit liefde, uit intense liefde! Dat is de liefde waar Johannes over schrijft. Liefde die zichzelf opoffert. Liefde die niet zichzelf zoekt, zoals allerlei mensen ons aanbevelen, 'Je moet van je afbijten', nee, dat is liefde die gééft. Liefde in de Bijbel is nooit goedkoop! Maar het is wel gratis. God geeft. Zomaar. Om niet.

God geeft met gulle hand. Wij hebben nergens recht op. We hebben geen banksaldo bij God. Integendeel, we staan diep in het rood. Maar Jezus is gekomen, 'gezonden' (vers 10) 'om verzoening te brengen voor onze zonden'. Hij neemt de last van onze schuld op Zich, en neemt die last mee naar het kruis. Zo gaat het allemaal met Hem ten onder. En als dan de zon weer opgaat, op de eerste Paasdag, maakt Jezus een nieuw begin.

Dwars door de dood heen, nieuw leven. De liefde van Jezus, de liefde waarmee Hij Zich opofferde, die ligt ten grondslag aan al onze liefde, aan al ons geluk.

Gods liefde is niet zoetig. Gods liefde is reddende liefde. Bepaald niet zoetsappig. En zo moet het ook tussen mensen niet zoetsappig toegaan, en in de gemeente moet het niet zoetsappig zijn. Liefde is: het goede zoeken voor elkaar. En zo kun je elkaar op nieuwe ideeën brengen. Op z'n tijd moet je weleens aan elkaar schaven, ook durven zeggen dat er dingen zijn bij de ander waar wij moeite mee hebben. En we mogen ook zorg dragen voor het geestelijk welzijn van de ander. Wat kan het je goed doen als iemand in je omgeving eens meer tijd voor je neemt dan normaal en vraagt: 'Hoe gaat het nou eigenlijk met jou? Wat zijn dingen die jou bezighouden?' Of als het gaat om een medechristen, dat die vraag je gesteld wordt: 'Kom je wel voldoende toe aan rust, ook aan het tot rust komen met God, in gebed, bijbelstudie, overweging, overdenking?'

3. God zoekt een innige liefdesband met ons!

Liefde zoekt het goede voor de ander. Maar Johannes gaat nog een stap verder: Gods liefde betekent: in elkaar wonen. Vers 13: 'Dat wij in Hem blijven en Hij in ons, weten we doordat Hij ons heeft laten delen in Zijn Geest.' We hebben net Pinksteren gevierd, het feest dat ons herinnert aan de uitstorting van de Heilige Geest. Augustinus, één van de kerkleiders uit de vijfde eeuw, omschrijft de Heilige Geest als de liefdesband tussen de Vader en de Zoon. En in *die* Geest laat God ons delen, Hij geeft ons die Geest. En daarmee trekt God ons als het ware zo dicht naar Zijn hart toe, dat we in Hem mogen

wonen, en Hij in ons. Dat is misschien wel de meest intieme beschrijving van het leven met God, die we in de Bijbel tegenkomen. In God blijven, in God wonen, en Hij in ons. Zo wil God met ons omgaan, zo wil Hij ons leven stempelen. Vers 16: 'God is liefde; wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem.'

Alle formuleringen worden hier tot de uiterste consequenties doorgetrokken. Inderdaad, God *heeft* ons lief, intens lief, maar het gaat nòg verder: God *is* liefde. Die liefde van God is zo bepalend voor Zijn persoonlijkheid, dat we Hem daarmee mogen omschrijven: Liefde. En dan gaat het dus niet om die suikerzoete en oppervlakkige liefde die ze bij RTL ook wel kennen. Nee, dan gaat het om de liefde die ontspringt in God, de onvoorwaardelijke liefde van Hem voor ons, en van ons voor elkaar. Dan gaat het over de liefde die dwars door het lijden heengaat. Daarvan zegt Johannes: God *is* die liefde. En nu komt het erop aan om in die liefde te blijven. Als we daarin blijven, dan blijven we in God en God in ons.

Wonderlijk, zo'n omschrijving. Echte liefde geeft dat je je helemaal openstelt voor de ander. Dat je dingen ook openlegt voor elkaar. Geen dingen opkroppen, maar ze openleggen, in liefde de waarheid zeggen. Wat is dat vaak een opluchting! Juist door dingen uit te praten kom je vaak dichter bij elkaar dan voorheen. Blijven in de liefde, daar gaat het om. Niet verkillen, niet verharderen, niet bitter worden. Dat brengt je onherroepelijk weg van de ander en weg van God. Wie in de liefde blijft, die blijft in God en God in hem.

Blijven in de liefde is blijven in God. Zo dicht aan Gods Vaderhart heb je niets je verbergen, niet voor God en niet voor elkaar. En je hoeft dus ook niet bang te zijn voor de dag van het oordeel. In de liefde is dan geen angst, 'want angst veronderstelt straf,' zegt Johannes in vers 18. Als de liefde voortkomt uit bangheid, is het niet de volmaakte liefde, niet de liefde zoals God die bedoeld heeft. Als we blijven in de liefde van God, dan blijven we ook heel dicht bij elkaar. Die twee horen onlosmakelijk bij elkaar.

Is het een wonder dat al in het Oude Testament, in Deuteronomium 6, de liefde voor God genoemd wordt als het allerbelangrijkste in het leven? Dat is de kern van het geloof van Israël. 'Hoor Israël! de HERE, onze God, de HERE is één, zo zult gij de HERE, Uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse ziel, en met al uw vermogen.' God is één, onverdeeld in Zijn liefde, en daarom mogen wij ook onverdeeld zijn: helemaal voor Hem, en daarmee helemaal voor elkaar.

Die belijdenis, daaraan wordt Israël de hele dag door herinnerd. Aan de deurpost van ieder Joods huis hangt de mezoeza, het kokertje met deze basisbelijdenis erin. God liefhebben boven alles. Dat kokertje herinnert eraan: 'Denk aan de liefde, dag in, dag uit, waar je ook gaat of staat.'

4. God is liefde: een onvoorstelbare boodschap!

God is liefde. Het zijn voor ons overbekende woorden. Twee jaar lang hingen ze in enorme letters boven de snelweg, hier bij de afslag. Maar dat God liefde is, blijft een onvoorstelbaar wonder. Het zijn met name ex-moslims die christen zijn geworden, die ons dát laten weten. Dat de liefde van God, Zijn genade, alleen in het Evangelie op deze manier schittert. Er is een verschil van dag en nacht met de islam.

Aysha bijvoorbeeld. Haar verhaal vond ik op de website van Open Doors. Aysha is 25 jaar en woont in Saoedi-Arabië. De naam Aysha is een schuilnaam, omdat zij voortdurend gevaar loopt.

Aysha vertelt: 'Ik ben opgegroeid in een typische moslimfamilie die het geloof praktiseert. Ik begon bewust met bidden toen ik 13 jaar oud was, maar snel daarna stopte ik ermee. Mijn vader sloeg mij in de hoop dat ik weer ging bidden.' Aysha's vader dacht dat hij zijn dochter móést slaan, omdat hij dat las in de Hadith, een verzameling geschriften over de profeet Mohammed. Aysha schrijft: 'In de Hadith staat dat je je kinderen moet vermanen om te bidden als zij zeven jaar oud zijn, en dat je ze moet slaan als ze niet bidden. Die manier van slaan en straffen had geen positieve uitwerking op mijn leven. Ik bad niet meer en daarom werd ik beschouwd als een ongelovige. Bidden is namelijk één van de regels in de islam. Ik wilde wel met mijn hele hart bidden, maar ik kon het niet. Ik wist gewoon niet of ik wel aan al die eisen kon voldoen. Als ik bad, waren mijn gebeden dan goed genoeg? Gingen de rituele wassingen die bij gebed horen wel goed? Ik was verward en ik had er geen zekerheid over, of ik naar de hemel zou gaan. Ik was er zeker van dat ik gek zou worden als ik al deze regels nog langer moest opvolgen', schrijft Aysha. 'Er was geen enkele garantie voor het eeuwig leven. Toch begon ik opnieuw met bidden, ik deed mee met de verplichte gebeden.'

Van haar kant was het de laatste poging om te geloven en zekerheid te krijgen. Aysha probeerde het ritme van gebeden vol te houden tot er een moment kwam dat ze weer opgaf. Ze werd erg depressief en ze was er zeker van dat zij niet gered zou worden. Het christendom was haar niet onbekend. Ze had een vaag vermoeden dat de God van de Bijbel haar wel liefhad en haar kon redden. 'Ik sprak met God en ik vroeg Hem om mij te helpen. De Heer wist dat ik verlangde naar Zijn aanwezigheid en dat ik niet zonder Hem kon leven. Maar ik kon die vreemde religieuze regels van de islam niet meer opvolgen.'

In 2009 zag Aysha op YouTube een interview met een vrouw, die zich van de islam tot het christendom had bekeerd. Nieuwsgierig om meer over haar te weten te komen zocht Aysha verder op het internet en vond een interview met een man, die een talkshow presenteerde. 'Het eerste wat ik van hem zag, was een programma over de hel en de dood. Ik durfde niet te kijken en te luisteren naar wat er gezegd werd, omdat ik hier zo bang voor was. Ik besloot wel om één van zijn andere programma's te kijken en raakte door de boodschap over het christendom gedesillusioneerd over de islam', schrijft Aysha op het internet. Ze gaat verder met het verwoorden van haar gevoelens: 'Ik voelde me bedrogen door de islam, maar ik had niet de moed om dat hardop te zeggen. Dat gevoel hebben veel moslims.'

Aysha besloot uiteindelijk toch te kijken naar het programma dat gaat over angst voor de dood. Het was een grote schok voor haar. Ze zag in dat je met Christus geen angst voor de dood hoeft te hebben, omdat Hij laat zien dat God eeuwig leven geeft. Zonder aarzeling gaf zij haar leven aan de Here Jezus. 'De ware God zag mijn zwakheid en antwoordde mijn gebed. Hij leidt mij op Zijn weg en ik ken nu Zijn stem. Ik weet nu dat Hij mij riep en ik heb op Zijn roepstem gereageerd. Ik dank de Heer dat Hij mijn leven heeft gered. Ik was blind, maar nu kan ik zien!'

Dat God liefde is, dat is het wonder van het Evangelie. Die liefde hebben we vandaag gevierd aan het Avondmaal. Van die liefde, van die genade mogen we blijven zingen. Nu, en morgen, en in de week die komt, en tot in alle eeuwigheid! Amen.